

И в *Нирвана*, другото “еталонно” стихотворение:

Спят вечните води, безбрежните води - бездънни,
но в тях не се оглеждат небесата звездни,
и бродим ний наоколо безсънни,
и тръпнем пред безмълвните им бездни.

Spia večné vody, bezbrehé vody - bezodné,
neuzerajú sa však v nich hviezdne nebesá
a chodíme navokol bdelí
a trpneme pred ich nemými hĺbunami.

Независимо от посочените недостатъци, преводите на Ян Кошка създават ярна и естетически въздействаща представа за поезията на Яворов на словашки език и налагат “модел” на превеждането му, с който всички следващи Яворови преводачи трябва да се съобразяват (вж. *Приложение № 6*). Засега само един човек се е осмелил да превежда Яворов на словашки след Ян Кошка. Това е поетесата и преводачката *Вера Прокешова*, българистка, самата тя ученичка на Кошка. През 1990 г. братиславското издателство “Татран” публикува подготвения и преведен от нея подбор на българска символистична поезия, озаглавен *Bohémské noci. Výber z poezie bulharského symbolizmu. Vybrala, preložila a doslov napísala Viera Prokešova*. Интересът на словашките българисти към българския символизъм се определя от съществуването на типологични сходства между него и словашкия модернизъм (срв. Кошка 1972). И в това отношение Прокешова продължава традициите, създадени от Кошка. В подбора ѝ са включени стихотворения от Пенчо Славейков (1), Пейо Яворов (8), Димчо Дебелянов (33), Николай Лилиев (29), Христо Смирненски (5 стихотворения, както и стихотворните цикли *Зимни вечери* и *Жълтата гостенка*). Изданието съдържа и отделно поместени образци от хумористичната поезия на българските символисти, като заглавието на едно от тях е избрано и за заглавие на цялата книга. Дадени са кратки бележки за творчеството на представените поети, а в обширния послеслов се очертават главните развойни тенденции на българската литература в края на ХІХ, изяснява се съдържанието на понятието *модернизъм* и се посочва, че Пенчо Славейков и Пейо Яворов -